

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Παυῶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἐσκέπτετο.

Πολλοὶ ἔκτακτοι περιστάσεις ἐβοήθουν αὐτόν.

Ἡ παραφροσύνη τῆς μητρὸς τῶν Κερανδάλ ἐπῆλθε καὶ αὐτὴ ἵνα συνδράμῃ αὐτόν.

Ἦδη ἐγένετο περιζήτητος.

Ἡ μαρκησία ἀναμφιβόλως ἐφοβεῖτο τὸ σκάνδαλον. Ἠθέλησε διὰ τοῦτο νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἐπὶ τοῦ εὐτυχοῦς τούτου ἀποτελέσματος ἐνησμενίζετο ὁ κόμης.

Ἦδη θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς κοινωνίας μετὰ πλείονος ἢ ἄλλοτε αἰγλης.

Ἡ περιουσία τῆς Καικιλίας ἦν ἀρκούντως μεγάλη, μὴ ὑπολογιζομένης καὶ τῆς

τῆς μαρκησίας, ἣν ἠδύνατο ν' ἀναμνήνῃ εἰς τὸ μέλλον.

Ἄπειρα ἔπλαττε σχέδια.

Ἐνόμιζον αὐτὸν κατεστραχημένον. Θὰ ἔβλεπεν ἤδη πᾶς τις, ὅτι εὗρε τὸ μέσον νὰ ἀνορθώσῃ τὴν περιουσίαν του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ζουάννα, θὰ κατηύναζε τὴν ὀργὴν τῆς διὰ τῶν ἐπωφελῶν προτάσεων, ἃς ἐσκόπευε νὰ προβάλλῃ αὐτῇ.

Δὲν θὰ ἐστοίχιζεν αὐτῷ νὰ τῇ ἀφήσῃ τὸ μέγαρον, εἰς δ' αὐτὴ κατῴκει μετὰ εἰκοσάδος χιλιάδων φράγκων ἐτησίως. Βραδύτερον θὰ ἐκορευνύετο καὶ αὐτὴ καὶ θὰ το ἐγκατέλειπεν.

Ὡραία ὡς ἦτο θὰ εὕρισκεν εὐκόλως ἄλλον πλοῦσιον ἐραστήν, οὕτω δ' ἐκεῖνος θὰ ἀπηλάσσετο.

Τὸ σπουδαῖον ἦν νὰ ἐννοήσῃ ἡ κρεολὴ τὴν ἀνάγκην, εἰς ἣν οὗτος εὗρέθη καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν εἶχε ν' ἀνορθωθῇ δι' οἰουδήποτε μέσου.

Ἐπίστευεν ὁ δ' Ἀμβαρές, ὅτι τὰ πάντα οὕτω θὰ ἔβαινον κατ' εὐχὴν.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης θὰ μετέβαινεν εἰς Ἐλβέν, ἵνα λάβῃ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐρωμένης του. Ἠλπίζε δ' ὅτι ἦν ἀρκούντως ἐπιδέξιος, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ποθυμένην λύσιν.

Ἐνῶ ταῦτα διανοεῖτο ὁ κόμης δ' Ἀμβαρές, ὁ Βινίκ ἐπανήρχετο ἐκ Βάν βαίνων πρὸς τὸ Ἐλβέν.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Καικιλίας πρὸς τὴν Βέρθαν Ρισάρ εἶχε δοθῆ ἐγκαίρως.

Ὁ πιστὸς λοιπὸν Βρεττανὸς μετέβαινεν ἤδη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐτέραν τῆς κυρίας του ἐντολὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου.

Τὸ μεσονύκτιον ἀφίκετο πρὸ τοῦ πανδοχείου.

Τὴν ὥραν ταύτην εἰς Ἐλβέν πάντες κοιμῶνται.

Ἐν μόνον φῶς ἔλαμπεν ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς κρεολῆς.

Ὁ Βινίκ ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, μετ' ὀλίγον δὲ κρότος βημάτων ἠκούσθη ἐνδοθεν.

— Μπά, εἶσαι σύ, Βινίκ, εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς τοῦ σταύλου τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί.

— Τί θέλεις;

— Νὰ δώσω μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἀσθενῆ κυρίαν.

— Ἄ! ἔμβα λοιπόν. Μὰ τί θὰ τὴν κάμῃ τὴν ἐπιστολὴν! Εἶναι πολὺ ἄσχημα.

— Τόσω πολὺ;

— Ναί. Φόβος ἦتون μήπως δὲν ἐπερνοῦσε τὴν ἡμέραν.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Βινίκ, ἡ δυστυχισμένη δὲν θὰ ἔγῃ καὶ τὰ λογικά της.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς σύρων τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ γαλινοῦ. Ἐγὼ θὰ δώσω εἰς τὸ ἄλογόν σου φαγὶ καὶ σὺ θὰ κάμῃς τὴν δουλειά σου. Ἐπεριπατήσατε πολὺ;

— Ναί, πάρα πολὺ.

Ὁ Βινίκ εἰσῆλθεν ἐν τῷ μαγειρείῳ.

Σιγῇ βαθεῖα ἐβασίλευεν ἐν τῷ πανδοχείῳ, διακοπτομένη μόνον ἐκ τοῦ τικ-τάκ τοῦ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνηρητημένου μεγάλου ὀρολογίου.

Ὁ ἵπποκόμος ἀνῆψε πυρεῖον ἵνα ἴδῃ εἰς τὴν λάμπην δ' αὐτοῦ εἶδε, παρὰ τὴν ἐστίαν καθημένην, τὴν Νιότ.

— Πῶς! ὁ Βινίκ, εἶπε καὶ αὐτὴ. Τόσον ἀργά!

Οὗτος ἐπανελάβεν ὅ,τι εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετῆν προσθέσας:

— Καὶ δὲν ἐκοιμήθης ἀκόμη;

— Οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ κυρία μου. Πρέπει νὰ περιποιηθοῦμε τὴν ἀρρωστη.

Καὶ ἠγέρθη κλονιζομένη.

Ὁ Βινίκ ἀνῆψε λαμπτήρα.

— Ἐλα, εἶπεν ἡ Νιότ, καὶ σιγὰ σιγὰ.

Καὶ ἀποτεινομένη εἰς φανταστικόν τι ὄν, εἶπε τείνουσα τὴν πυγμὴν:

— Ἄ! ληστή.

Ἦννοει τὸν Λεσγιδού.

Πλησίον τῆς κρεολῆς ἦν ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ.

Πρὸ εἴκοσι τεσσαρῶν ὥρῶν δὲν εἶχεν ἀφήσει αὐτὴν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.

Ἡ Νικόλ Ζακού ἐκοιμάτο, παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ ἀνακλιντροῦ.

Ἰπὸ τὸ φῶς τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ καίον-
τος λαμπτήρος, ἡ Ζουάννα ἐφαίνετο πελι-
δνή.

Κατῆχето ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καὶ ἡ-
σθαιεν.

Ὁ Βινίκ ἐπλησίασε καὶ ἔτεινε τὴν ἐπι-
στολὴν τῷ ἰατρῷ.

— Εἶναι διὰ τὴν δεσποσύνην, εἶπε.

Καὶ δεικνύων τὴν ἀσθενῆ ἠρώτησε :

— Κοιμᾶται ;

— Θλιβερός ὕπνος, εἶπεν ὁ Κλαύδιος.

Τίς οἶδεν ἂν θὰ ἐξυπνήσῃ.

— Καὶ ἡ Νικὼλ ;

— Τὴν κατέβαλεν ὁ κόπος. Μὴ τὴν
ἐξυπνήσῃς.

Ἡ ξενοδόχος ἐκοιμᾶτο βαθέως.

Ὁ Βινίκ διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ. Καθη-
σῆσεν ὄμως αὐτὴν ἢ εὐλικρινῆς ἔκφρασις
τοῦ ἰατροῦ.

— Ἀκούσατε, κύριε Κλαύδιε, εἶπεν ἡ
κυρία μου μού ἐσύστησε νὰ μὴ δώσω αὐτὰ
τὰ ἔγγραφα παρὰ μόνον εἰς τὴν δεσποσύ-
νην ἢ εἰς τὴν Νικὼλ. Δὲν εἴξευρε βεβαίως
πῶς θὰ εἴσθε ἐδῶ. Εἶναι ἄγγελος ἡ δεσπο-
σύνη Καικιλία, κύριε Κλαύδιε. Θέλετε νὰ
τὰ πάρετε σεις ; Εἶναι πολὺ σπουδαῖα.

— Ὅτι τὰ δώσω εἰς τὴν Νικὼλ ἄμα ἐξυ-
πνήσῃ. Εἰπὲ εἰς τὴν κυρίαν σου, ὅτι πιθα-
νὸν ἡ κόρη αὐτὴ νὰ μὴ τὰ ἀναγνώσῃ
ποτέ. Ἄν τὸ δυστύχημα τοῦτο συνέβαινε
θὰ ἐπιστραφῶσι τὰ ἔγγραφα εἰς τὴν δεσπο-
σύνην δὲ Φοντερόζ.

— Εἶναι λοιπὸν τόσον βαρεὶά ἄρρωστη ;
ἠρώτησεν ὁ Βινίκ.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ ἰατρός.

Ὁ Βινίκ ὡς καλὸς Βρεττανὸς ἐγονυπέ-
τησε πρὸ τῆς κλίνης, ἐποίησε τὸ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπῆλθε ψιθυρίζων εὐχάς,
ὅς δὲν ἠννοεῖ ἴσως, αἰτίνας ὄμως δι' αὐτὸν
ἦσαν ἱκεσίαι πρὸς τὸν Πλάστην.

IB

Ἐραστὴς καὶ ἐρωμένη.

Ἐἶχεν ἐξημερῶσαι. Ἡ ὀγδόη ἐσήμενον εἰς
τὴν ἐκκλησίαν, ἡ δὲ Νικὼλ ἦν ἀπησχολη-
μένη εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς, ὅτε ἡ Νιδτ ἐκά-
λεσε κάτωθεν :

— Κύριε Κλαύδιε !

Ὁ νεανίας ἠγέρθη.

— Τί θέλεις ; ἠρώτησεν.

— Ἐνας κύριος θέλει νὰ ὁμιλήσῃ εἰς
τὴν κυρίαν.

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδείξιν ἀρνή-
σεως.

— Περιμένε, εἶπεν, ἔρχομαι.

Ἦν ὁ κόμης δ' Ἀμβαρῆς.

Ἰδὼν τὸν ἰατρὸν ὁ κόμης ἐδίστασε!

Τίς ἦτο ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ὅστις εὐρί-
σκετο πλησίον τῆς ἐρωμένης του ; Ἐν τίνι
δικαιώματι ἀπεκρίνετο ἀντὶ τῆς Ζουάννας ;

Ἐν τούτοις διετήρησε τὴν ψυχραιμίαν
του.

Εἶπε καὶ ἦτο.

Ὁ Κλαύδιος οὐδαμῶς ἐφάνη ἐκπλαγείς.

Συνέσπασε μόνον ἐλαφρῶς τὰς ὀφρῦς.

1 Ἴδε εἰκόνα φύλλου 536.

— Θέλετε νὰ ἴδῃτε τὴν δεσποσύνην
Τρελάν ; ἠρώτησεν.

— Μὲ τὴν ἄδειάν σας, εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρῆς
οὐχὶ ἄνευ εἰρωνείας.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὴν δώσω, κύ-
ριε.

— Ἄ ! καὶ διατί ;

— Διὰ δύο λόγους.

— Ὁ πρώτος τίς εἶναι ;

— Εἶναι, ὅτι ὡς ἰατρός ὀφείλω νὰ ἀπο-
φύγω πάσαν συγκίνησιν διὰ τὴν πελάτιδά
μου. Ἡ ἐλάχιστη διατάραξις θὰ τὴν ἐφο-
νευεν.

— Εἶναι τόσον κινδυνώδης ἡ κατάστα-
σις αὐτῆς ;

— Ἐκτὸς θαύματος, κύριε, θ' ἀποθάνῃ.

— Ἡ ἐπιστήμη δὲν θαυματουργεῖ ;

Ὁ Κλαύδιος ἀνύψωσε τοὺς ὠμούς καὶ
δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐνδομύχως ὁ δ' Ἀμβαρῆς εἶχε καθησυ-
χάσει. Ἐφοβεῖτο ἐκρηξῆν ζηλοτυπίας ἐκ
μέρους τῆς ἐρωμένης του. Δὲν ἀνησύχει
λοιπὸν. Ἄν ἡ Ζουάννα διέτρεχε τόσῳ μέ-
γαν κίνδυνον, ὁ γάμος του μετὰ τῆς δε-
σποινίδος δὲ Φοντερόζ ἠδύνατο νὰ τελεσθῆ
πρὸ τῆς ἰάσεως τῆς ἀσθενοῦς.

— Καὶ ὁ ἄλλος λόγος ; ἠρώτησε μετὰ
μεγαλυχίας.

— Εἶναι ἡ θέλησις τῆς δεσποινίδος
Τρελάν.

— Ἀρνεῖται νὰ μὲ δεχθῆ.

— Ἡ δεσποινὶς Τρελάν δὲν εἶναι εἰς θέ-
σιν νὰ ἐκφράσῃ τὴν θέλησίν της σήμερον.

— Τότε ;

— Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ φοβερὰ
αὐτῆ νόσος, τῆς ὁποίας εἴσθε ἐν μέρει ὁ αἴ-
τιος, προσέβαλεν αὐτήν...

Ὁ Κλαύδιος ἐδίστασε.

— Κατόπιν ἀποκαλύψεων φοβερῶν καὶ
παραδόξων, προσέθηκεν ὁ κόμης.

— Εἶναι ἀληθεῖς, κύριε. Ἐξ ακολουθῶ :
ἡ δεσποινὶς Τρελάν παρήγγειλεν εἰς ἐμέ
καὶ τὴν ξενοδόχον νὰ μὴ δεχθῶμεν τὸν κύ-
ριον κόμητα δ' Ἀμβαρῆς. Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ
ὄνομά σας ;

— Ἀληθῶς.

— Λοιπὸν ἐκπληρῶ τὴν θέλησίν της.

— Ἐν τίνι ιδιότητι ;

— Τοῦ ἰατροῦ.

— Τοῦ ἰατροῦ μόνον ;

— Τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ φίλου.

— Φίλου ἢ ἐραστοῦ ; ἠρώτησεν ἀποτό-
μως ὁ κόμης.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κλαυδίου ἀπήστραψαν,
ἀλλὰ συνεκρατήθη.

— Κύριε, εἶπεν, ἄφετε τὸ θῆμά σας ν' ἀ-
ποθάνῃ ἡσυχῶς, χωρὶς νὰ τὸ περιῦβρήσῃτε.

Οἱ λόγοι σας δὲν εἶναι λόγοι εὐγενούς. Διὰ
τὴν δεσποινίδα Τρελάν τρέφω αἰσθημα βα-
θέως σεβασμοῦ.

— Ἄλλ' ὑπερασπιζόμενος αὐτὴν τόσον
θερμῶς, κύριε, τὴν ὑβρίζετε ἴσως πλειότε-
ρον ἐμοῦ.

— Συγγνώμη, κύριε, ἡ δεσποινὶς Τρε-
λάν εἶναι ὄχι μόνον φίλη μου, ἀλλὰ καὶ
συγγενής μου.

— Ἐχετε δίκαιον. Ὁ πατήρ της ἦτο
ἐξ ἀδελφῶν τοῦ ἰδικοῦ σας, ὡς ἤκουσα.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Κλαύδιος κατέστη
πελιδνός.

Ἡσθάνθη παράδοξον ὀδύνην καὶ ἡναγ-
κάσθη νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τινος ἔδρας.

— Ἴδου λοιπὸν, ἐσκέφθη, ποῖος ἔσεται
τοῦ λοιποῦ ὁ βίος μου ! Διαρκῆς ἐξευτελι-
σμός. Καὶ νὰ μὴ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐ-
γείρω τὴν κεφαλὴν.

Τίς λοιπὸν θὰ κατεδέχετο νὰ ἀποδώσῃ
δίκαιον εἰς τὸν υἱὸν φονέως καὶ κλέπτου ;

— Κύριε, ὑπέλαβεν ὁ κόμης εὐχαριστη-
θεὶς ἐκ τῆς ἐκδικήσεώς του, ἂν ἐπιθυμῶ
νὰ ἴδω τὴν δεσποινίδα Τρελάν, τὸ πράττω
διότι ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτήν καὶ ἔχω δι-
καιώματα ἐπ' αὐτῆς. Τὸ γνωρίζετε ;

— Συγγνώμη ! Γνωρίζω τὰ πάντα.

— Καὶ ἀντίστασθε τοῦ νὰ λάβω συνέν-
τευξιν μετὰ τῆς ἐρωμένης μου ;

— Ἡ δεσποινὶς Τρελάν πλανηθεῖσα διὰ
ψευδῶν ὑποσχέσεων ἐγένετο ἐρωμένη σας.

Πλὴν εἶναι ἀρκούντως ὑπερήφανος καὶ ἀ-
ξιοπρεπής, ὥστε νὰ μὴ σᾶς δεχθῆ μετὰ τὴν
ὑβρίν ὡς ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τὴν
διάρρηξιν τῶν πρὸς αὐτήν ὑποχρεώσεων
σας. Δὲν θὰ τὴν ἴδῃτε.

— Τίς θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ;

— Ἐγώ, κύριε.

— Εἴσθε τοῦλάχιστον εὐλικρινῆς.

— Προσπαθῶ, ὑπέλαβεν ὁ Κλαύδιος.

Ὁ κόμης διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Καταχρᾶσθε τῆς θέσεώς μου, εἶπε.

Ὅτι ἰδωθῶμεν βραδύτερον.

— Ὅταν θέλετε. Ἄλλως τε, οὐδὲν θὰ
κερδήσητε ἐκ τῆς μετὰ τῆς δεσποινίδος
Τρελάν συνεντεύξεώς σας. Δὲν εἶναι εἰς θέ-
σιν οὔτε νὰ σᾶς ἐννοήσῃ οὔτε, νὰ σᾶς γνω-
ρίσῃ. Ἄν δὲν μὲ πιστεῦετε, ἔλθετε νὰ ἴδῃτε.

Ἄλλὰ σιωπῆ.

[Ἔπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Κατ' αὐτό, τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης
τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ Μαμφρέδης ἐπανερχό-
μενος εἰς Βενεβέντον, ὅθεν εἶχεν ἐξέλθῃ ὀ-
πως συναντήσῃ ἀπόσπασμά τι, ὅπερ ἔ-
μελλον ν' ἀποστείλωσιν αὐτῷ ἐξ Ἀπου-
λίας, παρεπονεῖτο κατὰ τῆς περὶ τὴν ἀ-
ποστολὴν ἀμελείας τῶν διοικητῶν καὶ
τῆς βραδύτητος τῶν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ
ἀρχηγῶν, καὶ ἐφαίνεται λίαν τεθλιμμένος.

Ἄφνης, ἐγείρας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδεν
ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος μέλαν νέφος ἀποκρύ-
πτου τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν δύνοντα ἤ-
λιον. Ποία ἡ μεταξὺ τοῦ φαινομένου ἐ-
κείνου καὶ τῶν σκέψεων τοῦ Μαμφρέδου
σχέσις, ἀγνοοῦμεν. Ἄλλ' οὗτος ἔσθη πα-